

3. **Ο** ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαντσια-νίνωφ λέγει:

Τὰ σημεῖα ἐγίνοντο, γιὰ νὰ βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Τὸ κύριο ἦταν ὁ λόγος. Τὰ σημεῖα ἀπλῶς μαρτυροῦσαν γιὰ τὴν δύναμη καὶ τὴν ἀξία τοῦ λόγου...

Ο λόγος ἐνεργεῖ στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά ἄμεσα. Τὰ σημεῖα ἐνεργοῦν στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά μέσῳ τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων...

Τὰ θαύματα προορίζονται κατὰ κύριο λόγο νὰ πείσουν ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους στὶς μέριμνες τοῦ κόσμου· καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν στὴν πίστη. Γιατί οἱ προσηλωμένοι στὴν γῆ καὶ στὶς δουλειές τους δὲν ἔχουν τὴν δύναμη νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία τοῦ λόγου. Γι' αὐτὸ ὁ εὐσπλαχνος Λόγος τοῦ Θεοῦ τοὺς προσελκύει κοντὰ Του μέσῳ τῶν ὁρατῶν θαυμάτων, ποὺ ἀποτελοῦν μία ὑλική, προσιτὴ στὶς αἰσθήσεις μας, ἀπόδειξη· καὶ ὀδηγοῦν τὴν ἀδύνατη ψυχὴ στὸν παντοδύναμο Σωτήρα Θεὸν Λόγο...

Τὰ θαύματα ἔκλειναν μέσα τους τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια. Καὶ ἦσαν τόσο σαφῆ καὶ πασιφανῆ, ὥστε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου, παρ' ὅλες τους τὶς προσπάθειες νὰ τὰ συγκαλύψουν, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὸ ὁμολογοῦν, ὅτι ἦσαν ἀληθινὰ.

στ. Τὸ σημεῖον

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ὑπενθυμίζουμε στοὺς ἀναγνώστες μας δύο

λόγια τῆς ἁγίας Γραφῆς:

1. **Ὅ**ταν οἱ Ἑβραῖοι τοῦ ζητοῦσαν «σημεῖο», ποὺ νὰ ἀποδείκνυε τὴν ιδιότητά Του, σὰν μεσσία καὶ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε:

Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ζητεῖ! Καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰμὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου· ὅπως δηλαδὴ ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες στὴν κοιλιά τοῦ κήτους καὶ μετὰ ἐβγῆκε ζωντανός, ὑγιής, δυνατός, ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ μείνη στὴν κοιλιά τῆς γῆς (στὸν τάφο) τρεῖς ἡμέρες καὶ μετὰ θὰ ἀναστηθῆ (Ματθ. 12, 38-40, Λουκ. 11, 29-30). Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ σημεῖο ποὺ ἐδόθη στὴν πονηρὰ καὶ μοιχαλίδα γενεά, ποὺ τὰ βλέπει ὅλα μὲ τὴν ξηρὰ λογικὴ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι θέμα, ποὺ ὅταν τὸ φάξη κανεὶς, βρίσκει!

2. **Εἶ**πε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Ἀθηναίους:

Ὁ Θεὸς ἔστειλε στὸν κόσμον Σωτήρα καὶ Κριτὴ (σὰν ἄνθρωπο) τὸν Υἱὸ Του. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἓνα αὐθαίρετο συμπέρασμα. Μᾶς ἔδωκε σὲ ὅλους μας τὴν δυνατότητα νὰ τὸ ἐλέγξωμε καὶ νὰ τὸ διαπιστώσωμε μόνοι μας, ἀρκεῖ νὰ μελετήσωμε τὴν Ἀνάστασή Του (πίστιν παρασχῶν πᾶσιν ἀναστήσας Αὐτὸν ἐκ νεκρῶν) (Πράξ. 17,31).

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μὲ εἰλικρίνεια ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 48

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Ἀνάσταση

Μελετίου Καλαμαρά, Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης (†)

α. Ὁ κενὸς τάφος

1. **Τ**ὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο (κεφ. 28,11-15) μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἐπιφωσκούσης τῆς μιᾶς Σαββάτων (Κυριακῆς), 25 Μαρτίου 29 μ.Χ. δύο γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία (ἡ Παναγία) ἐπῆγαν «θεωρῆσαι τὸν τάφον» τοῦ Ἰησοῦ. Μὰ ἐνῶ ἦσαν ἀπέναντί του καὶ «ἐθεώρουν» αὐτόν, ξαφνικὰ ἔγινε σεισμός μεγάλος. Καὶ ἓνας ἄγγελος κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀπεκύλισε τὸν λίθον, ποὺ ἔφραζε τὸ στόμιο τοῦ τάφου· καὶ ἐκάθισε ἐπάνω σ' αὐτόν. Ἡ ὄψη τοῦ ἀγγέλου ἦταν ὀλόφωτη· σὰν ἀστραπή· καὶ τὰ ἱμάτιά του λευκὰ σὰν τὸ χιόνι. Οἱ φρουροὶ (οἱ τῆς κουστωδίας) τὸν εἶδαν. Καὶ ἐφοβήθησαν πολύ. Ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Ἔγιναν ἀπὸ τὸν φόβο τους σὰν νεκροί!

2. **Οἱ** δύο γυναῖκες εἶδαν τὸν ἄγγελο νὰ ἀποκυλίη τὸν λίθον (τὴν ταφόπετρα). Μὰ δὲν εἶδαν τὸν Ἰησοῦ. Οὔτε μέσα. Οὔτε νὰ βγαίνη. Εἶδαν μόνο μέσα τὰ νεκρικὰ σά-

βανα. Καὶ μάλιστα τυλιγμένα! Καὶ τί ἐκατάλαβαν; Παρ' ὅτι εἶδαν τὸν ἄγγελο καὶ τὸν σεισμό, τὸ συμπέρασμα τους ἦταν, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶχε μεταφερθῆ ἄλλοῦ. Καὶ ὁ ἄγγελος τοὺς εἶπε:

- **Μ**ὴ φοβεῖσθε. Ξέρω, ποιὸν φάχνετε νὰ βρῆτε. Τὸν Ἰησοῦν. Μὰ δὲν θὰ τὸν βρῆτε. Γιατί ἀναστήθηκε. Ἐλᾶτε, νὰ ἰδῆτε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ μάτια τὸν τόπο ποὺ τὸν εἶχαν βάλει! Καὶ τρέξατε νὰ τὸ ἀναγγεῖλετε στοὺς μαθητές Του.

Οἱ γυναῖκες ἔφυγαν ἀμέσως. Ἐπήγαιναν τρέχοντας νὰ ἀναγγεῖλουν τὸ θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἰησοῦ στοὺς μαθητές Του. Μὰ στὸν δρόμο ἐμφανίσθηκε ἐνώπιόν τους ὁ Χριστός. Καὶ τοὺς εἶπε:

- **Χ**αίρετε!

Τὸν ἐπλησίασαν. Καὶ ἔπεσαν νὰ τὸν προσκυνήσουν. Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε:

- **Μ**ὴ φοβεῖσθε! Πηγαίνετε, νὰ μεταφέρετε στοὺς μαθητές μου τὴν ἐντολή μου νὰ πᾶνε στὴν Γαλιλαία (λόφος ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ). Ἐκεῖ θὰ μεῖτε ἰδοῦν.

3. **Ε**ίναι φανερό από την διήγηση αυτή, ότι όταν ο άγγελος απέκλυσε τὸν λίθο, ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν πιά στὸν τάφο. Εἶχε ἀναστηθῆ καὶ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν τάφο!

Πῶς; Μᾶς τὸ λέγει τὸ τροπᾶριο: Κύριε, οὕτως ἐξῆλθες; ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου· καθὼς εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων πρὸς τοὺς μαθητὰς Σου.

Μετά τὴν ἀνάσταση τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶχε γίνει πνευματικὸ (Α' Κορινθ. 15,44). Ἡ ὁποιαδήποτε μορφή ὕλης δὲν παρεμπόδιζε πιά τις κινήσεις Του.....

γ. **Ἀπόλυτα βέβαιοι**

1. **Ο**ἱ δύο γυναῖκες ἔτρεξαν στοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ. Τοὺς μετέφεραν τὴν παραγγελία Του. Καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης νὰ ἰδοῦν τὸν κενὸ τάφο. Ἐφθασαν. Ἐμπῆκαν μέσα. Καὶ εἶδαν τὰ νεκρικὰ σάβανα ἐκεῖ. Καὶ τὸ σουδᾶριο (μανδήλιο), μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν σκεπάσει τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ προσεκτικὰ τυλιγμένο.

Εἶδαν καὶ ἐπίστευσαν (Ἰω. 20,8). Στὴν συνέχεια ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἀναστάντα Ἰησοῦν ἐτόνωσε τὴν πίστη τους. Τὴν ἔκαμε γρανιτή. Βεβαιότητα ἀκράδαντη.

2. **Ἰ**δοῦ, πῶς περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὰ αἰσθημάτα του γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἀνάστασή Του:

«**Ἀ**ξιώθηκα καὶ εἶδα τὸν Χριστό. Τὸν εἶδα μέσα στὸ φῶς τῆς θεί-

ας δόξας Του. Καὶ ὁ Χριστὸς μοῦ μίλησε. Ἐμένα τοῦ ἀμαρτωλοῦ τοῦ χειρότερου ἀπὸ ὄλους! Καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ παρακούσω σὲ μία τέτοια οὐράνια ὀπτασία καὶ ἐντολή. Καὶ ἀπὸ τότε γυρίζω ὄλον τὸν κόσμον καὶ κηρύττω. Καὶ εἶμαι πρόθυμος (ἐτοίμως ἔχω) ὄχι μόνον νὰ ἰδῶ τὸν ἑαυτὸ μου στὰ σίδηρα τῆς φυλακῆς (οὐ μόνον δεθῆναι), ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ ἐκτελέσουν σὰν κακοῦργο ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Πράξ. 21,24).

3. **Μ**ὲ ἄλλα λόγια ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει:

- **Ε**ἶδαμε τὸν Χριστὸ μετὰ τὴν θανάτωσή Του ζωντανό.

- **Κ**αὶ καταλάβουμε τί εἶναι.

- **Γ**ιὰ μᾶς τὰ πράγματα εἶναι ξεκάθαρα.

- **Π**ορεία καὶ τέρμα γιὰ μᾶς εἶναι προαποφασισμένα.

- **Δ**ὲν φάχνουμε οὔτε γιὰ δόξα· οὔτε γιὰ ἀγαθά.

- **Ἐ**να μόνον ποθοῦμε: νὰ μείνωμε πιστοὶ στὸν Χριστό· νὰ τηρήσωμε τὴν ἐντολή Του.

δ. **Πῶς ἐγινε ἡ ἀνάσταση**

1. **Ἦ**ταν ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦταν μόνον ἄνθρωπος. Ἦταν καὶ ὁ Θεός. Ἀπέθανε σὰν ἄνθρωπος. Καὶ ἐτάφη σὰν ἄνθρωπος. Μὰ σὰν Θεὸς ἦταν καὶ ἔμεινε ἀθάνατος καὶ ζωποιός. Μὲ τὸν θάνατό Του ἐχωρίσθη ἡ ψυχὴ Του ἀπὸ τὸ Σῶμα Του. Ἡ θεότητά Του ἔμεινε ἐνωμένη καὶ μὲ τὴν ψυχὴ Του καὶ μὲ τὸ Σῶμα Του. Ἔτσι ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, ἡ

παντοδύναμη θεότητα ξαναένωσε τὰ διεστῶτα, ψυχὴ καὶ σῶμα, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη. Μὲ τὴν ἀνάστασή τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐθεώθη· δηλαδὴ ἐγινε ἀπὸ φθαρτὸ ἄφθαρτο· καὶ ἀπὸ χοϊκὸ ἐγινε πνευματικὸ.

2. Ἀφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς, πρῶτα ἀπέβαλε ἡρεμα τὰ σουδᾶρια καὶ τὴν σινδόνα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν ἐνταφιάσει· τὰ ἐτύλιξε μὲ προσοχὴ καὶ νοικοκυρωσύνη· καὶ μετὰ, ἐξῆλθεν ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, καθὼς εἰσῆλθε καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων πρὸς τοὺς μαθητὰς Του. Καὶ «οὐκ ἦσθοντο, πότε ἀνέστη, οἱ φυλάσσοντες Αὐτὸν στρατιῶται». Γιατί, ὅτι καὶ νὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι, δὲν μποροῦν νὰ τὸν βάλουν τὸν Θεὸν στὸ χέρι! Εἶναι καὶ πιὸ ἔξυπνος! Καὶ πιὸ εὐστροφος! καὶ πιὸ δυνατός!

ε. **Ἐν τῷ ὀνόματί Μου...**

1. **Ο**ἱ ἀπόστολοι δὲν ἐβγήκαν στὸ κήρυγμα μὲ μόνον ὄπλο τους μία ἰδεολογία (τὴν πίστη στὸν Χριστό). Ὁ Χριστὸς δὲν τοὺς ἄφησε ἄοπλους καὶ γυμνοὺς. Τοὺς ἔδωκε ἓνα μεγάλο ὄπλο: τὴν δύναμή Του.

Τοὺς εἶπε:

- **Ὅ**ποιος πιστεύει σ' Ἐμένα θὰ κάμῃ ὄχι μόνον τὰ ἔργα ποὺ κάνω ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη μεγαλύτερα (Ἰω. 14,12).

- **Ἐ**κεῖνοι ποὺ πιστεύουν σ' Ἐμένα, θὰ κάμουν μεγάλα θαύματα: Ἐὰν βγάλουν στὸ ὄνομά Μου δαι-

μόνια· θὰ μιλοῦν γλῶσσες, ποὺ δὲν τις ξέρουν· θὰ πιάνουν φίδια, καὶ τὸ δηλητήριό τους δὲν θὰ τοὺς βλάπτῃ· θὰ πίνουν δηλητήρια, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε· θὰ θεραπεύουν ἀρρώστους (Μάρκ. 16, 17-19).

- **Θ**ὰ σᾶς στείλω αὐτό, ποὺ ὑποσχέθη ὁ Πατέρας Μου (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα). Μείνατε στὴν Ἱερουσαλήμ, μέχρι ποὺ νὰ ἐνδυσθῆτε τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν (Λουκ. 24,49).

- **Σ**ᾶς δίνω τὴν δύναμη καὶ τὴν ἐξουσία νὰ θεραπεύετε ἀσθενεῖς· νὰ ἀνασταίνετε νεκρούς· νὰ καθαρίζετε λεπρούς· νὰ βγάζετε δαιμόνια (Ματθ. 10,8).

2. **Τ**ὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιο μέσα στὴν ἀπέραντη ἀπλότητά του μᾶς δίνει τὴν ἐξῆς ὑπέροχη μαρτυρία:

Ὁ μὲν Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἀνελήφθη στὸν οὐρανὸ καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Ἐκεῖνοι δὲ (οἱ ἀπόστολοι) ἐξεληθόντες, ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καὶ τὸν λόγον τοὺς βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούτων σημείων. Δηλαδὴ: Παντοῦ μαζὺ τους ἦταν ὁ Κύριος. Τοὺς ἐβοηθοῦσε. Τοὺς ἐνίσχυε.

Καὶ ἐπεκύρωνε τὰ λόγια τους μὲ θαύματα, ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσαν νὰ γίνωνται (Μάρκ. 16, 19-20).

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμάτες ἀπὸ θαύματα τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων. Μέχρι σήμερα.